

Το τελευταίο διάστημα παρακολουθούμε ζητήματα που χρόνια τώρα υπήρχαν στην κρατική ατζέντα να επιταχύνονται με πρόσχημα τη δημόσια υγεία. Ο covid-19, η κρατική διαχείριση του και η εμπειρία των καθολικών απαγορεύσεων και του lockdown έκαναν ακόμα πιο ορατά και άλλα ζητήματα, πέραν της χρόνιας κατάρρευσης του ΕΣΥ, όπως το ζήτημα της στέγασης και του υψηλού ενοικίου, την έλλειψη δημόσιων χώρων, τον έλεγχο των μετακινήσεων, τον έλεγχο των διαδηλώσεων, την ανάπτυξη διάφορων χώρων και τον περιορισμό και κλείσιμο άλλων.

Ο δημόσιος χώρος μετατρέπεται από χώρο συνάντησης, συλλογικών αραγμάτων κι ελεύθερης πρόσβασης, σε ελεγχόμενο χώρο, περιορισμένης παραμονής με τελικό σκοπό τον δρόμο προς την κατανάλωση. Οι αλλαγές στον αστικό δημόσιο χώρο έρχονται για να αναδείξουν αυτή την νέα εικόνα της πόλης. Πεζοδρομήσεις, που πολλές φορές δεν είναι προσβάσιμες σε άτομα με κινητικές δυσκολίες, αναπλάσεις, που δε λαμβάνουν υπόψη τους τις κοινωνικές ανάγκες, "ωραιοποιήσεις" περιοχών με βασικό άξονα την αύξηση των κερδών τους, σβήσιμο συνθημάτων, συνεχής παρουσία μπάτσων και

μόνιμος έλεγχος. Πεζούλια καταστρέφονται για να μην κάθεται ο κόσμος, απομακρυσμένα παγκάκια (αν όχι ξηλωμένα) με θέα την βιτρίνα, πλατείες γεμάτες τραπεζοκαθίσματα (που ολοένα επεκτείνονται λόγω covid) και άλλες πλατείες οι οποίες περιφράσσονται και γίνονται κλειδωμένα γηπεδάκια και παιδικές χαρές, όπου επιτρέπονται μόνο γονείς και παιδιά (κι αυτοί όχι πάντα) και μόνο συγκεκριμένες ώρες. **Και στο ΑΠΘ, το μεγαλύτερο πάρκο στο κέντρο της πόλης, όπως και στις πλατείες, επιχειρείται να εμπεδωθεί η διαρκής παρουσία της αστυνομίας.** Είδαμε στις προτεραιότητες του κράτους, εν μέσω πανδημίας (πριν και μετά το lockdown), να είναι η διαχείριση του δημόσιου χώρου και η διαμόρφωση μιας νέας κοινωνικότητας. **Ότι δε συμβαδίζει με τα επιχειρηματικά σχέδια της πόλης εμφανίζεται ως απειλή: οι μετανάστες, οι άστεγοι, τα αράγματα στις πλατείες, οι καταλήψεις, οι διαδηλώσεις.** Όπως ακούσαμε και από τα ίδια τα στόματα των αστυνομικών “Πηγαίντε στα μαγαζιά! Μην κάθεστε στις πλατείες!”.

Οι πόλεις, συνεπώς, δημιουργούνται και μετασχηματίζονται διαρκώς, όχι με βάση τις ανάγκες μας, αλλά με βάση τις ανάγκες του κεφαλαίου, δηλαδή την παραγωγή, την κυκλοφορία και την κατανάλωση των εμπορευμάτων. Το αποτέλεσμα είναι να δημιουργούνται διακριτές περιοχές, ανάλογα με την λειτουργία χρήσης τους. Πολύ εύκολα μπορούμε να διακρίνουμε τους εμπορικούς δρόμους με τα μαγαζιά, τις βιομηχανικές ζώνες, τις περιοχές όπου βγαίνει ο κόσμος να διασκεδάσει, τις περιοχές όπου μένει ο ντόπιος πληθυσμός και αντίστοιχα υποβαθμισμένες περιοχές, όπου ζουν περιθωριοποιημένες ομάδες. Προφανώς, δεν το συναντάμε πάντα σε μία τόσο απόλυτη μορφή, αλλά και με μια πολυπλοκότητα εντός των γειτονιών, με τις ταξικές και εθνικές ανισορροπίες πάντα παρούσες (ρετιρέ - υπόγειο, διαμέρισμα με θέα - ακάλυπτος). Και κάπως έτσι, είδαμε να δημιουργούνται επιτροπές κατοίκων από άτομα που φέρουν την ταυτότητα του ντόπιου κατοίκου/μαγαζάτορα/ιδιοκτήτη, να βάζουν στο στόχαστρο όσα άτομα δεν φέρουν την ως άνω ταυτότητα και να ζητούν όλο και περισσότερη αστυνομία. Στόχος όλων αυτών των κινήσεων είναι

να γίνουν ακόμα πιο ομοιογενείς οι χώροι και να εκδιωχθούν τα άτομα που δεν χωράνε στις κοινωνικές σχέσεις που επιδιώκουν.

Παράλληλα, έχει ανοίξει ένας νέος μηχανισμός αγοράς με το κυνήγι της βραχυχρόνιας μίσθωσης που αφορά μόνο μια μερίδα κατοίκων (τους ιδιοκτήτες ακινήτων, τους μικρούς και μεγάλους επενδυτές, τους πολίτες με λεφτά, τους τουρίστες). Με τη συμμετοχή του κράτους, αυτή η κίνηση, πέρα από το ότι διώχνει συστηματικά ενοικιάστριες από τα σπίτια τους, αναμορφώνει περιοχές και επιβάλλει αλλαγές στην καθημερινότητά μας.

Έτσι, έχουμε το φαινόμενο κάποιες περιοχές να ακριβαίνουν και να αλλάζουν χρήση, γειτονιές να τουριστικοποιούνται, οι τιμές των ενοικίων να αυξάνονται και η καθημερινή ζωή να αλλάζει. Για εμάς η στέγαση αποτελεί σημαντικό κομμάτι για την επιβίωσή μας και την κάλυψη τόσο των αναγκών μας, όσο και των επιθυμιών μας για άνεση και ποιότητα ζωής. Το σπίτι είναι μία βασική ανάγκη και απαραίτητη προϋπόθεση για την ένταξή μας στην πόλη. Είναι σημείο αναφοράς μας και καθοριστικός παράγοντας της κοινωνικής μας ζωής. Πέρα από τη δυσκολία εύρεσης σπιτιού όπου συναντάμε διακρίσεις για το αν είμαστε φοιτήτριες ή εργαζόμενοι, όταν τελικά βρεθεί κάποιο σπίτι, για να τα βγάλουμε πέρα με τα ακριβά ενοίκια και τους λογαριασμούς καταλήγουμε να ζούμε σε ανήλιαγα σπίτια γεμάτα υγρασία. Για τους μετανάστες η εύρεση γίνεται ακόμα δυσκολότερη και αν βρεθεί κάτι μέσω κάποιου μκο, μετά το διάστημα που τους δίνεται για να μείνουν στο σπίτι, διώχνονται πολλές φορές με απειλές και πιέσεις.

Και αφού ακριβαίνουν τα ενοίκια και δεν μπορούμε να ανταπεξέλθουμε στα καινούργια αυξημένα έξοδα, αυτό έχει ως αποτέλεσμα να βλέπουμε διάφορο κόσμο να εκτοπίζεται σε άλλες περιοχές και να μην έχει άλλες διαθέσιμες επιλογές, **μιας και πολλά σπίτια προορίζονται για βραχυχρόνια μίσθωση ή αν έχουν επιστρέψει στη μακροχρόνια, εμφανίζονται ως λουξ επιπλωμένα διαμερίσματα με κατά πολύ αυξημένη τιμή.**

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη βιώνουμε μια στεγαστική επισφάλεια που βλέπουμε όλο και περισσότερο να εντείνεται. **Είδαμε ότι τα σπίτια μας δεν μπορούσαν έτσι και αλλιώς να στεγάσουν την ποιότητα ζωής που θέλαμε, και τώρα στην καραντίνα έπρεπε να χωρέσουμε σε αυτά και την εργασία μας.** Αγγελίες σπιτιών να ξεπερνούν το βασικό μισθό· μετά από 1 χρόνο lockdown, οι τιμές δε φαίνεται να έχουν πέσει και οι επιλογές για ένα φθηνότερο νοίκι είναι ελάχιστες. Να πρέπει να διαλέξουμε το καλύτερο από τα χειρότερα σπίτια και σε μια περιοχή που μπορεί να μην είναι καν μέσα στις προτιμήσεις μας. Οι δρόμοι να έχουν γεμίσει μπάτσους και να μην μπορούμε να υπάρξουμε όπου θέλουμε, ενώ για κάποιες η ύπαρξή μας στον δημόσιο χώρο έγινε ακόμα πιο δύσκολη.

Όσο εντείνεται, λοιπόν, η επίθεση στον μισθό και την ποιότητα ζωής μας, τόσο εντείνεται για μας η ανάγκη για όξυνση των απαντήσεών μας, η ανάγκη να έρθουμε πιο κοντά με τη διπλανή μας.

- για τους τρόπους αντίστασης στις αυξήσεις ενοικίων, στις εξώσεις, στους φουσκωμένους λογαριασμούς, στις περιφράξεις των δημοσίων χώρων και στην περιορισμένη και με αποκλεισμούς χρήση τους
- για να επιλέγουμε εμείς το πού θα μένουμε, το πού θα αράζουμε και πώς θα συναντιόμαστε, με βάση τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας

ΠΟΡΕΙΑ για τη στέγαση

στο Άνω Κέντρο

**Πέμπτη 15.07.2021
19:00 Πάρκο ΕΚΘ**

ανοιχτή συνέλευση ΛΟΥΠΑ
κάθε Πέμπτη 20:30 κοινότητα συνάντησης & αγώνα
στην κατάληψη φοιτητριών·ανέργων·επισφαλών
Φάμπρικα Υφανέτ χαμένων παιδιών

loupa.espinblogs.net